

Arrest

nr. 206 236 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 4 december 2015 asiel aan. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Khowja, gelegen in het district Paghman van de provincie Kabul. Uw etnische origine is Tadzjiek. In Afghanistan groeide u op met een jongere zus en een oudere broer, die een mentale beperking heeft. U ging tot de zesde graad naar school maar u zette uw opleiding stop nadat uw vader was gestorven en de verantwoordelijkheid van de familie bij u kwam te liggen.

Op een keer was u aan het volleyballen samen met vrienden. Toen er een konvoi met buitenlanders voorbijkwam, zagen zij dat jullie met oud materiaal aan het volleyballen waren en bezorgden zij jullie twee professionele ballen en een net. Achteraf bleek dat Q. M. M. (...), de moellah van de lokale moskee, gezien had dat jullie dit sportmateriaal hadden aangenomen. Om die reden sloeg hij u; u had immers hulp van buitenlanders aanvaard.

In 2011-2012 ging u aan de slag voor een ontmijningsbedrijf waar u deelnam aan het onschadelijk maken van niet-ontplofte landmijnen in Afghanistan. In de loop van deze periode kreeg u twee dreigtelefoons van Q. M. M. (...), de voormalige moellah die ondertussen een belangrijk talibanlid was geworden. Hij maande u aan uw werk te verlaten en zei dat u met de taliban moest samenwerken. U verliet hierop uit voorzorg uw werk. U gooide ook uw sim-kaart weg. In die periode bezocht Q. M. M. (...) jullie ouderlijke huis waar uw moeder zich bevond; hij herhaalde dezelfde bedreigingen die hij u telefonisch had meegedeeld aan uw moeder.

U ging vervolgens aan de slag in een privé-bewakingsbedrijf dat o.a. transporten voor de NAVO-troepen beveiligde waar u meewerkte aan de begeleiding van konvoien. In de loop van 2012-2013 werd dit bedrijf overgenomen door de militaire politie. Hierdoor veranderde u van werkgever, maar u bleef dezelfde functie uitoefenen. De konvoien die u moest bewaken werden geregeld aangevallen door de taliban. Twee keer werden uw naaste collega's en uzelf slachtoffer van een dergelijke aanval.

De eerste keer was in mei 2013. De taliban hadden toen een chauffeur van een olietanker gedood en de tanker inbeslaggenomen. U en uw collega's gingen achter de taliban aan. Pas toen jullie zagen dat het een hopeloze zaak was, trokken jullie zich terug. Ondertussen hadden de taliban echter al twee van uw collega's ontvoerd. Volgens uw vermoedens hebben deze gevangengenomen collega's mogelijk jullie namen aan de taliban bekend gemaakt. Nog eens twee tot drie maanden later, op 1 augustus 2013, werden u en uw naaste collega's opnieuw aangevallen door de taliban. De taliban had jullie wellicht herkend als de bewakers die in mei op hen geschoten hadden. Bij dit nieuwe gevecht werd u geraakt aan uw voet. U lag tien dagen in het ziekenhuis en herstelde vervolgens verder van uw verwondingen op de legerbasis. Omstreeks december 2013 nam u gedurende twee of drie uren per dag opnieuw een lichte bewakingstaak op. Bij het begin van het nieuwe Afghaanse kalenderjaar, dat wil zeggen in april 2014 volgens de Gregoriaanse kalender, eindigde uw contract echter en werd dit niet meer verlengd. Uw afdeling was toen immers opnieuw overgenomen door een andere firma die slechts een aantal werkcontracten hernieuwde.

Aangezien u niet langer op de legerbasis kon blijven, telefoneerde u naar uw moeder om haar te zeggen dat u naar huis zou komen, maar zij liet u toen weten dat Q. M. M. (...) een tijd ervoor naar jullie huis was gekomen en had gezegd dat hij u wilde arresteren. Daarom ging u bij uw oom wonen, waar u afgesloten leefde van de buitenwereld. U was ook nog steeds aan het herstellen van het opgelopen letsel aan uw voet. Toen u na vijftien of zestien maanden eindelijk opnieuw wat beter kon stappen, besloot u dat u niet langer ondergedoken kon leven in Afghanistan en vluchtte u naar het buitenland.

Omstreeks september 2015 heeft u Afghanistan verlaten. U reisde onder meer door Iran, Turkije, Bulgarije, Servië om uiteindelijk via Duitsland België te bereiken. Op 4 december 2015 vroeg u asiel aan in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw taskara, een tewerkstellingsdocument van het ontmijningsbedrijf ATC, de bankkaart die u ontving toen u begon te werken bij de politie, fotokopieën van een aantal rekeninguittreksels van uw bank en een verklaring van uw commandant over het feit dat u het slachtoffer werd van een aanval door de taliban. Daarnaast bezorgde u ook nog een attest van hospitalisatie, een fotokopie van uw ontslagbrief uit het ziekenhuis, twee geneesmiddelenvoorschriften, twee medische attesten in België uitgereikt i.v.m. de verwondingen aan uw voet.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Afghanistan vervolging vreesde van de taliban die het op u gemunt hadden omdat u eerst als ontmijner en later als bewaker van konvooien had gewerkt, waaronder ook NAVO-konvooien.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt namelijk onderuit gehaald door een aantal ongerijmdheden in uw asielrelaas, doordat verklaringen over een kernaspect van uw vlucht niet meer dan een blote bewering blijken te zijn en door een niet aannemelijk lange wachttijd voorafgaand aan uw vlucht.

Zo bent u er niet in geslaagd eenduidige verklaringen af te leggen over de dreigtelefoontjes en meer bepaald over welke persoon u precies opbelde. U verklaarde met name tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat het eerste telefoontje afkomstig was van een leerling van Q. M. M. (...), door te stellen: "De eerste keer was het een student/lid van Q. M. (...) en de tweede keer was hij het zelf" (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 7). Tijdens het derde gehoor op het CGVS stelde u echter expliciet dat u twee keer werd opgebeld door Q. M. M. (...) zelf (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 5). Pas toen u erop gewezen werd dat u voordien had verklaard dat het eerste telefoontje van een student of een lid van M. M. (...) was gekomen, antwoordde u dat u in werkelijkheid de eerste keer door de student was opgebeld die u vervolgens had doorverbonden met Q. M. M. (...) (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 5). Mocht dit werkelijk zo zijn geweest, kan men zich afvragen waarom u dan niet vanaf de eerste keer verteld had dat u telkens Q. M. M. (...) aan de lijn kreeg, al dan niet na doorverbinding door een derde. Aangezien Q. M. M. (...) klaarblijkelijk een belangrijk figuur is binnen de taliban (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 5), kan men er toch vanuit gaan dat een telefonische bedreiging van M. (...) zelf ernstiger was dan van zijn volgelingen en dat u derhalve de nodige aandacht schonk aan wie u nu precies aan de lijn kreeg. De ongerijmdheid tussen uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot wie u precies belde blijft overeind en werpt een eerste schaduw op de betrouwbaarheid van uw verklaringen.

Verder bent u ook niet consistent in uw toelichtingen over de huisbezoeken aan uw ouderlijke woning. Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u namelijk expliciet dat talibanleden drie keer waren langsgesproken bij u thuis (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 4). U zei hierover met name: "Ze zijn drie keer langsgesproken" en u legde verder uit dat ze twee keer in 1391 kwamen en een keer in 1393 (ibidem). Toen u nog eens expliciet gevraagd werd of de taliban dan drie keer in totaal waren langsgesproken, luidde uw antwoord opnieuw: "Twee keer telefonisch bedreigd en drie keer thuis langsgesproken" (ibidem). Toen u echter op het derde gehoor bij het CGVS nog eens werd gevraagd hoeveel keer Q. M. M. (...) bij u is langsgesproken, antwoordde u zonder aarzelen, "twee keer" (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 7). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u in het vorige gehoor over drie huisbezoeken had gesproken, repliceerde u: "Nee, ik had toen 1393 verteld en niet drie keer. Hij is in 1390 langsgeweest en ook in het jaar 1393. Misschien hebben ze dat fout genoteerd" (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 7). Hierbij valt eerst en vooral op dat u in deze laatste repliek het eerste huisbezoek vroeger situeert, namelijk in 1390, dan dat u in het gehoor ervoor had gedaan, toen u over twee huisbezoeken in 1391 sprak, namelijk op het moment dat u uw job als ontmijner reeds had verlaten (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 4 en p. 8). Het is bovendien ook weinig aannemelijk dat er sprake zou geweest zijn van een foute notering zoals u suggereerde, aangezien u – zoals eerder aangehaald – in het tweede interview meermaals en uitdrukkelijk aangaf en bevestigde dat het om drie keren ging. Dat u vervolgens, in het derde interview, vasthield aan uw stelling dat M. (...) en de zijnen slechts twee keer langskwamen, kan deze ongerijmdheid niet opheffen. Aangezien de huisbezoeken van de taliban – samen met de telefonische bedreigingen – dé reden zijn waarom u besloot om niet meer naar uw huis terug te keren, kan men overigens van u verwachten dat u duidelijk voor ogen heeft hoe vaak zij uiteindelijk naar uw huis kwamen. Kortom, uw verklaringen over de huisbezoeken bevatten verdere ongerijmdheden die nog meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de taliban en Q. M. M. (...).

Bovendien moet al evenzeer zwaar betwijfeld worden dat de taliban u en uw collega's werkelijk persoonlijk viseerden tijdens het bewaken van de konvooien zoals u beweerde. U verklaarde hierover aanvankelijk op de DVZ "Ik nam deel aan het vuurgevecht. Daarna stond ik bekend bij de taliban omdat

ik had deelgenomen aan het vuurgevecht” (DVZ-Vragenlijst, 3.5). U herhaalde het feit dat u en uw collega’s door de taliban geïdentificeerd en specifiek geïdificeerd werden ook verschillende keren tijdens uw gehoren (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, pp. 2-3: “Ja dat klopt, toen werden we geïdentificeerd” (...) “Door dat gevecht werden we herkend” en 15 december 2017, p. 3: “De taliban wisten wie wij waren, zij hadden ons tijdens het gevecht herkend”). De taliban zouden het jullie met name kwalijk hebben genomen dat jullie hen bij het gevecht in mei 2013 achternagingen. Jullie namen en identiteit zouden dan mogelijk verder zijn onthuld aan de taliban door de collega’s die bij dat gevecht werden ontvoerd. Verderop in het derde interview maakte u echter duidelijk dat – zelfs al werden de konvooiën tussen de derde maand (toen het gevecht met de tanker plaatsvond) en de vijfde maand (toen u geraakt werd) regelmatig aangevallen, u niet kon merken dat de taliban tijdens die gevechten u en uw collega’s er specifiek uitpikten (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 8). Toen u nog eens gevraagd werd of het ook zou kunnen dat het ook een toevalstreffer was dat u geraakt werd in het het gevecht in de vijfde maand, antwoordde u dat het in het begin inderdaad niet zo duidelijk was dat u persoonlijk geïdificeerd werd (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 8). Dit zou pas duidelijk zijn geworden voor u op het moment dat M. M. (...) en de andere talibanleden uw moeder hadden verweten dat u dit soort werk deed tijdens hun bezoek aan uw ouderlijke huis (ibidem). Zoals hierboven aangetoond moeten ernstige reserves worden geuit bij de geloofwaardigheid van die bezoeken. U bracht verder geen overige objectieve elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u en uw collega’s tijdens de gevechten specifiek geïdificeerd werden door de taliban. Het feit dat de taliban u persoonlijk viseerden toen u de functie van bewaker uitoefende, blijkt dan ook niet meer dan een blote bewering te zijn.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u onaannemelijk lang gewacht heeft om uw land te verlaten. Uw werkcontract was afgelopen omstreeks april 2014. Vervolgens zou u zijn te weten gekomen dat M. (...) alweer was langs gekomen bij uw ouderlijke huis en dook u veiligheidshalve onder bij uw oom (o.a. CGVS Gehoorverslag 15 december 2017, p. 4). Uw oom woonde echter in hetzelfde dorp waar u woonde, op enkele minuten van uw eigen huis (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 10). Mocht u werkelijk voor uw leven hebben gevreesd, zou men van u verwachten dat u de wachttijd in het huis van uw oom, gelegen in het actieggebied van talibanvoorman M. (...), zo kort mogelijk hield. U legde weliswaar uit dat u niet eerder vluchtte aangezien u in die periode nog steeds last had van uw voet en hiervan diende te revalideren (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, p. 4). U vertelde hierover met name: “Omdat ik gewond was en ik niet kon stappen en ik kon zelfs mijn voet niet op de grond zetten de kogel was vlakbij mijn bot gekomen, ik was gewond ik bleef daar zo lang tot ik genezen was en mij beter voelde en een oplossing gevonden om daar weg te kunnen” (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, p. 4). Het is echter zo dat uw verwonding al dateerde van 1 augustus 2013. Tussen uw oorspronkelijke verwonding en uw vertrek in september 2015 zitten dus meer dan twee jaar, wat toch bijzonder lang is. Deze lange revalidatietijd is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat men bij uw ontslag uit het ziekenhuis slechts anderhalve maand ziekteverlof voorschreef (zie inventaris documenten). U haalde in uw tweede interview weliswaar aan dat u na die anderhalve maand nog eens bent teruggekeerd naar het ziekenhuis, waar ze u nieuw ziekteverlof zouden hebben voorgeschreven (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, p. 5) maar daar legt u dan weer niet het minste bewijs van voor, in tegenstelling tot de eerste prognose van anderhalve maand, waar u wel een document voor voorlegt. U ondersteunt uw bewering met andere woorden alvast niet met documenten. Bovendien is het zo dat u vanaf omstreeks december 2013, toen u nog op de basis verbleef, ook al lichte opdrachten uitvoerde, zoals bewakingsopdrachten van een paar uren per dag (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 9). Het is maar weinig aannemelijk dat u enerzijds bewakingsopdrachten van een paar uren uitvoerde, en dat u anderzijds uw voet zelfs niet op de grond kon zetten (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 5). Deze onaannemelijk lange wachttijd tot aan uw vertrek in het huis van uw oom doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan niet langer geloof gehecht worden aan het feit dat u bedreigd werd door leden van de taliban in het algemeen en door Q. M. M. (...) in het bijzonder vanwege uw werk als ontmijner en als bewaker van konvooiën. Men moet dan ook concluderen dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in ar. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Voorts zijn er geen redenen om u omwille van uw profiel als ontmijner en als bewaker van konvooiën aan zich de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS ziet namelijk geen reden waarom u louter als gevolg van deze carrières een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat ontmijners of personen die voor de overheid of met buitenlanders werkten in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter deze

carrière alleen in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd gevisieerd.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het voorval waarbij u volleybalmateriaal aanvaardde en de reactie van Q. M. M. (...) die u om die reden sloeg, betreurenswaardig is, maar dat deze feiten op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn en dus niet dermate ernstig om te spreken over vervolging in het kader van de vluchtelingenconventie.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw taskara bevat slechts persoonsgegevens en werpt geen nieuw licht op de vervolgingsfeiten. Het voorgelegde tewerkstellingsdocument van het ontminningsbedrijf ATC, de bankkaart die u ontving toen u begon te werken bij de politie en een aantal rekeninguittreksels van uw bank ondersteunen de bewering dat u eerst werkte als ontminner en vervolgens als bewaker van konvoien, maar dat stond hier niet ter discussie. Uit de verschillende voorgelegde medische documenten (ontslagbrief ziekenhuis, attest van hospitalisatie, twee geneesmiddelenvoorschriften en twee in België opgestelde attesten in verband met uw voet) blijkt dat u wel degelijk verwond werd aan uw voet, maar zij bevatten geen elementen die bovenstaande appreciatie zouden kunnen wijzigen, zo bevatten zij bijvoorbeeld geen precieze beschrijving van de omstandigheden waarin u verwond werd en geven zij geen uitsluitel over de periode van revalidatie die vervolgens nodig was. Uit de beschreven bevestiging van de commandant blijkt dat u inderdaad op 1 augustus 2013 (oftewel de tiende van de vijfde maand 1392 volgens de Afghaanse kalender) geraakt werd door vijandelijk vuur, maar er kan allerminst worden uit opgemaakt of u in dat gevecht al dan niet persoonlijk werd gevisieerd; dit document kan bijgevolg evenmin de bovenstaande conclusies ombuigen. Zij nog opgemerkt dat voor de voorgelegde Afghaanse documenten geldt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Afghanistan op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken hoe dan ook uiterst relatief is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het dorp Khowja, district Paghman, provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en past de vier elementen van deze definitie toe op zichzelf. Daarbij wijst hij er vooreerst op dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt.

Wat zijn gegronde vrees voor vervolging betreft, laat verzoeker het volgende gelden:

“Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.”²

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Vluchtrelaas van verzoeker

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker toch vrij consequente verklaringen heeft afgelegd doorheen de procedure. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelfs bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitvoerige verklaringen liet optekenen:

(...)

Figuur I administratief dossier, Verklaring DVZ, pag. 1-2

Daaruit blijkt dat verzoeker de kern van zijn vrees vanaf het begin van de procedure heeft weergegeven. Verzoeker is van mening dat de motivering gebrekkig is en geenszins afdoende. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers relaas ongeloofwaardig acht, daar hij toch voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde inzake zijn vrees.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij het profiel van verzoeker niet betwist. Evenmin betwist de verwerende partij dat verzoeker tin 2011-2012 aan de slag ging voor een ontmijningsbedrijf waar hij deelnaam aan het onschadelijk maken van niet-ontploffte landmijnen in Afghanistan. Noch betwist de verwerende partij dat verzoeker vervolgens tewerkgesteld werd bij een privé- bewakingsbedrijf dat o.a. transporten voor de NAVO-troepen beveiligde waar hij meewerkte aan de begeleiding van konvooien. In de loop van 2012-2013 werd dit bedrijf overgenomen door de militaire politie. (bestreden beslissing) Dit onderdeel wordt ook niet afdoende gemotiveerd.

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat de activiteit van verzoeker een cruciaal element is en dan ook een risicoprofiel vormt:

I. "Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces

AGEs are reported to systematically target civilians who are associated with, or who are perceived to be supporting the Afghan Government, Afghan civil society and the international community in Afghanistan, including the international military forces and international humanitarian and development actors.²⁰⁴ In 2015, UNAMA attributed 1,335 civilian casualties (790 deaths and 545injured) to incidents of targeted killings or attempted targeted killings to AGEs, among which the Taliban claimed responsibility for 135 incidents causing 336 civilian casualties (168 deaths and 168 injured). The number of such casualties increased by 25 per cent from 2014 (716 deaths and 353 injured), while the number of Taliban-claimed incidents increased by 59 per cent.²⁰⁵ IJNAJMA also attributed 26 civilian casualties (17 deaths and nine injured) from 17 targeted and deliberate killing incidents to ISIS-affiliated groups in 2015.²⁰⁶ Among the primary targets of such attacks are national and local political leaders, government officials, teachers and other civil servants, off-duty police officers, tribal elders, religious leaders, women in the public sphere, civilians accused of spying for pro-government forces, human rights activists, humanitarian and development workers, and construction workers.²⁰⁷ On 22 April 2015, the Taliban announced that, as in previous years, the spring offensive would target government officials and others perceived as supportive of the government and the international community.²⁰⁸ Despite a stated intention by the Taliban to reduce civilian casualties,²⁰⁹ there are continued reports of the Taliban

specifically targeting civilians and objects protected under international humanitarian law.²¹⁰ In 2015 the Taliban admitted to causing civilian casualties in two incidents, but reportedly understated the full impact of these incidents on civilians.²¹¹ Apart from targeted killings, AGEs are also reported to use threats, intimidation, abductions and arson attacks to intimidate communities and individuals and thus extend their influence and control, targeting those who challenge their authority and ideas.

b) Members of the ANP and ALP

Afghan security forces, particularly the AMP, continue to be the object of targeted campaigns.²²³ Since the withdrawal of most foreign combat forces in 2014, police bases and checkpoints have been increasingly targeted in attacks by AGEs.²²⁴ ANP police officers have been targeted both on duty and off duty. ALP members are also widely targeted.²²⁶ As ALP members are often stationed in more volatile areas, estimates suggest that their casualty rate is three times higher than that of other ANSF members.²²⁷ AGEs are also reported to target officers of other police forces in Afghanistan, ²²⁸ as well as former members of the ANSF.²²⁹

c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF/pro-government forces

AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF.

e) Humanitarian Workers and Development Workers

AGEs are reported to target civilians who are employees of international or Afghan humanitarian organizations,²³³ including Afghan nationals working for UN organizations;²³⁴ employees of international development agencies;²³⁵ employees of national and international non-Governmental organizations (NGOs);²³⁶ and truck drivers, construction workers and individuals involved in mining projects and other development projects.²³⁷ Individuals with these profiles are reported to have been killed, abducted, and intimidated.

f) Human Rights Activists

AGEs are reported to target human rights activists, with activists having been killed or injured in targeted attacks.²³⁸ Women human rights defenders are reported to be at particularly high risk.²³⁹

g) Other Civilians Perceived as Supporting the Government or the International Community

AGEs are reported to kill civilians deliberately to punish them for supporting the government, with the killings intended to serve as a warning to others.²⁴⁰ AGEs are also reported to use different⁸

De argumenten van de verwerende partij overtuigen niet. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij slechts een klein deel van verzoekers asielaanvraag heeft beoordeeld op geloofwaardigheid. Zeer veel elementen worden door de verwerende partij niet betwist. In die zin is het dan ook onredelijk om verzoekers asielaanvraag af te wijzen.

Ten eerste stelt de verwerende partij dat verzoeker er niet in geslaagd is eenduidige verklaringen af te leggen over de dreigtelefoontjes en meer bepaald over welke persoon verzoeker opbelde. Verzoeker verklaarde met name tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat het eerste telefoontje afkomstig was van een leerling van Q. M. M. (...). Tijdens het derde gehoor op het CGVS zou verzoeker volgens de verwerende partij verklaard hebben dat hij expliciet aanvoert dat hij twee keer werd opgebeld door Q. M. M. (...) zelf. De verschoningsgrond die verzoeker opwerpt wordt ten onrechte afgewezen. Verzoeker verklaarde immers dat in werkelijkheid de eerste keer door de student opgebeld was die hem vervolgens had doorverbonden met Q. M. M. (...). (Administratief dossier, gehoorverslag, pa. 5)

Voorts stelt de verwerende partij dat verzoeker niet consistent is in zijn toelichtingen over de huisbezoeken aan zijn ouderlijke woning. Vooreerst ontkent verzoeker bij het gehoor op 15.12.2017 dat hij dit verkeerdelijk zou hebben gezegd:

-Hij is langs geweest. Heeft u achteraf opnieuw nog van hem gehoord?

Nee, ik heb thuis contact opgenomen met mijn mama en zij heeft me dat verteld. Ik durfde geen telefoon houden, ik had de simkaart kapot gemaakt en weggegooid.

-Is M. M. (...) één keer bij uw thuis geweest?

En ook in het jaar 1393.

-Hoeveel keer in totaal is hij ooit bij uw thuis gekomen?

Twee keer,

-Zou het kunnen dat u vorige keer over drie bezoeken had verteld?

Nee ik had toen 1393 verteld en niet drie keer. Hij is in 1390 knsgeweest en ook in het jaar 1393. Misschien hebben ze dat fout genoteerd.

Figuur 2 administratief dossier, gehoorverslag d.d. 15.12.2017, pag. 7

Daarnaast is de omissie niet van aard om te stellen dat verzoekers gehele verklaringen gebaseerd zouden zijn op onwaarheid. Verzoeker is maar ook een mens.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat hij onaannemelijk lang heeft gewacht om zijn land te verlaten. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor nochtans dat hij gewond was en niet kon stappen en dat hij zelfs zijn voet niet op de grond kon zetten aangezien de kogel verzoeker raakte. Verzoeker verklaarde ook dat hij wachtte totdat hij zou genezen. (administratief dossier, gehoorverslag, pag.4) De hypothese die de verwerende partij ontwikkelt gaat geenszins op. De verwerende partij dient verzoekers situatie te beoordelen naar de Afghaanse context.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat er geen redenen zijn om verzoeker omwille van zijn profiel als ontmijner en als bewaker van konvooien 'an sich' de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Gelet op het feit dat de verwerende partij geen ernstige tegenstrijdigheden opwerpt, wenst verzoeker dan ook het voordeel van twijfel. Verzoeker heeft zeer goed meegewerkt aan de procedure. Hij heeft tal van documenten afgelegd: zijn taskara, een tewerkstellingsdocument van het ontmijningsbedrijf ATC, de bankkaart die verzoeker ontving toen hij begon te werken bij de politie, fotokopieën van een aantal rekeninguittreksels van bank en een verklaring van verzoekers commandant over het feit dat hij het slachtoffer werd van een aanval door de taliban. Daarnaast legde verzoeker eveneens een bewijs neer inzake hospitalisatie, een fotokopie van zijn ontslagbrief uit ziekenhuis en twee geneesmiddelenvoorschriften, maar eveneens twee medische attesten in België uitgereikt in verband met de verwondingen aan verzoekers voet.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten - had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport 'Beyond Proof':

"[...] There is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable to be believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's aim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] There is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proven to be reasonable possible."(Office of UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, randnrs. 8-12 en 17)

In het rapport 'Beyond Proof: Credibility Assessment in Eu and Asylum Systems' wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

"The credibility assessment must be based on the entirety of the available relevant evidence as submitted by the applicant and gathered by the determining authority by its own means. "Such decision-makers, on classic principles of public law, are required to take everything material into account. Their sources of information will frequently go well beyond the testimony of the applicant and include in-country reports, expert testimony and - sometimes - specialised knowledge of their own(which must of course be disclosed). No probabilistic cut-off operates here: everything capable of having a bearing has to be given the weight, great or little, due to it."⁸⁷ Therefore, in determining whether to accept or reject a material fact the applicant presents, the decisionmaker must take into account all relevant evidence that

*confirms, supports, refutes, or otherwise bears on the asserted material fact. Decision-makers should be careful not to reach conclusions on the credibility of each material fact in isolation. As UNHCR has stated: "taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account."*⁸⁸ *The European Court of Human Rights has held that "[i]n determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu"*(emphasis added).⁸⁹ *This is echoed by the Committee against Torture, which exercises the power of free assessment of the facts based on "the full set of circumstances" in every case.*⁹⁰ *This can be used in an analogous way for credibility assessments.*¹⁴¹

Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij vervolging vreest omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging en dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten aldaar niet in de mogelijkheid zijn om aan individuen bescherming te bieden.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Conform artikel 48/4 van Vreemdelingenwet wordt 'de subsidiaire beschermingsstatus (...) toegekend aan de vreemdeling, die niet voorde vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt'.

*De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgend:
'(...)*

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meeste actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van Uw Raad bevestigd. De verwerende partij heeft immers de plicht om, aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

In de eerste plaats verwijst verzoeker naar de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016:

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict.⁵⁰ Following the completion of the withdrawal of the international military forces in 2014, 2015 saw an intensification of the conflict, particularly in the second half of the year, together with a marked deterioration of the security situation across the country compared to 2014.⁵¹ The Taliban was reported to exercise control in an increasing number of districts, and managed for the first time since 2001 to take temporary control over a provincial capital, the city of Kunduz, in September 2015.⁵² An increase in the number of armed actors, including as the result of the emergence of new groups affiliated to ISIS⁵³ and the re-emergence of Al Qaeda,⁵⁴ has further destabilized the security situation.⁵⁵ Following the announcement of the death of the Taliban leader Mullah Omar in July 2015, opponents to the new leader Mullah Akhtar Mansur reportedly broke away into splinter groups, further increasing the number of armed actors engaged in the conflict.⁵⁶ The conflict is increasingly affecting all parts of the country.⁵⁷ Moreover, the nature of the conflict has reportedly continued to change.⁵⁸

Since the completion of the withdrawal of international combat troops at the end of 2014, AGEs are reported to have engaged in an increasing number of attacks,⁵⁹ including complex and suicide attacks as well as targeted and deliberate killings,⁶⁰ and directly attacking ANSF checkpoints and smaller garrisons.⁶¹ There has been a significant increase in targeted killings and abductions of local civilian leaders by AGEs, as well as a general campaign of intimidation aimed at controlling communities in rural areas,⁶² AGEs continue to carry out high profile attacks in Kabul and other cities, ⁶³ and to expand their reach in rural or less populated areas. ⁶⁴ Concerns have been expressed about the ANSFs' capability and effectiveness in ensuring security and stability across Afghanistan. ⁶⁵

The United Nations Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA) has expressed concerns about the continuing human rights abuses carried out by pro-government armed group and the extent to which such groups are able to act with impunity. Civilian casualties by pro-government armed groups reportedly increased by 42 per cent compared to 2014. ⁶⁶ Civilians were also reported to be increasingly caught in the line of fire between pro-government armed groups and AGEs. ⁶⁷

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul', geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

"Security incidents in Afghanistan increased this quarter when compared to the same period last year, with several deadly high-profile and insider attacks carried out by insurgents and extremists [M]ajor security incidents have been occurring in the previously more stable areas of northern Afghanistan and Kabul [...]." (SIGAR, 30 July 2017, p. 82)

"Between 1 January and 30 June 2017, UNAMA documented 5,243 civilian casualties (1,662 deaths and 3,581 injured), marking a decrease of less than one per cent in overall civilian casualties.

Civilian deaths increased by two per cent while the number of civilians injured decreased by one per cent. Between 1 January 2009 and 30 June 2017, armed conflict in Afghanistan has claimed the lives of 26,512 civilians and injured 48,931 others.

Key trends observed in the first six months of 2017 include an overall decrease in civilian casualties from ground engagements and increases in civilian casualties from improvised explosive device (IED) tactics. Nineteen per cent of all civilian casualties occurred in Kabul city from suicide and complex attacks.

In the first six months of 2017, the majority of civilian casualties resulted from the indiscriminate and unlawful use of IED tactics by Anti-Government Elements in civilian-populated areas - particularly suicide bombs and pressure-plate devices. IED tactics caused 2,079 civilian casualties (596 deaths and 1,483 injured), accounting for 40 per cent of all civilian casualties in the first six months of 2017. The majority of civilian casualties from these devices occurred in the context of suicide and complex attacks, followed by pressure-plate IED detonations. [...]

In the first half of 2017, more civilian deaths and injury from suicide and complex attacks were documented by UNAMA than [in] any previous six month period since the mission began systematic documentation of civilian casualties in 2009. Of extreme concern, suicide and complex attacks caused 1,151 civilian casualties (259 deaths and 892 injured), a 15 per cent increase compared to the first six months of 2016. While the suicide attack in central Kabul on 31 May which caused at least 92 civilian deaths and injured 491 others - the deadliest incident documented by UNAMA since 2001 - contributed to the high casualty figures recorded in the first half of 2017, other large-scale attacks generating hundreds of civilian casualties have been recorded in previous years.

After combined IED tactics, ground engagements were the second leading cause of civilian casualties. Following record levels of civilian casualties from ground engagements in 2016, civilian death and injury from ground fighting between Anti-Government Elements and Pro-Government Forces decreased during the first six months of 2017 compared to the same period last year. UNAMA documented 1,809 civilian casualties (434 deaths and 1,375 injured), a 10 per cent decrease from last year. The decrease in civilian casualties from ground engagements resulted from a reduction in the number of civilians killed and injured from the use of indirect/explosive weapons - mainly mortars by Pro-Government Forces.

UNAMA welcomes the efforts of the Afghan national security forces to reduce civilian casualties in the context of ground engagements with Anti-Government Elements. The mission observes, however, that ongoing civilian displacement and increased territorial control by Anti-Government Elements potentially contributed to the reduction in civilian casualties from ground engagements: less volatile frontlines may have enabled civilians to leave areas in advance anticipation of active combat, particularly in the southern region. To a lesser extent, reductions in the north-eastern region also led to the decrease due to the absence of a comparable Anti-Government Element offensive on Kunduz city as occurred in April 2016. [...]

Kabul province continued to record the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city. [...] After Kabul, the highest numbers of civilian casualties occurred in Helmand, Kandahar, Nangarhar, Uruzgan, Faryab, Herat, Laghman, Kunduz and Farah provinces. In the first six months of 2017, civilian

casualties increased in 15 of Afghanistan's 34 provinces, mainly due to increased attacks by Anti-Government Elements." (UNAMA. July 2017, pp. 3-5)

"Between 1 January and 30 June, Anti-Government Elements caused 3,489 civilian casualties (1,141 deaths and 2,348 injured), a 12 per cent increase compared to the same period in 2016. This increase resulted from a rise in civilian casualties caused by Anti-Government Elements during suicide and complex attacks in combination with an increase in incidental civilian deaths and injuries from bullets fired by Anti-Government Elements during ground engagements, particularly during ground attacks against police check posts.

Of the 3,489 civilian casualties attributed to Anti-Government Elements, UNAMA attributed 2,262 civilian casualties (830 deaths and 1,432 injured) - or 43 per cent of total civilian casualties - to Taliban. Of these incidents, the group publically claimed responsibility for 94 attacks that resulted in 551 civilian casualties (186 deaths and 365 injured). UNAMA attributed 257 civilian casualties (104 deaths and 153 injured) - or five per cent - of total civilian casualties to Daesh/ISKP, of which the group claimed responsibility for nine attacks that caused 208 civilian casualties (74 deaths and 134 injured). UNAMA attributed the remaining 970 civilian casualties (207 deaths and 763 injured) to unidentified Anti-Government Elements." (UNAMA. July 2017, p.6)

"UNAMA attributed 945 civilian casualties (327 deaths and 618 injured) to Pro-Government Forces during the first half of 2017, a 21 per cent decrease compared to the same period last year. A sharp reduction in civilian casualties from the use of indirect weapons - such as mortars - contributed to the lower numbers of civilian death and injury attributed to Pro-Government Forces.

While most civilian casualties caused by Pro-Government Forces continued to occur indirectly during ground fighting with Anti-Government Elements, weapons released or fired during aerial operations caused increasing numbers of civilian casualties. UNAMA documented 232 civilian casualties (95 deaths and 137 injured) from aerial operations, a 43 per cent increase in civilian casualties compared to the first six months of 2016, including a 67 per cent increase in civilian deaths. Aerial operations conducted by the Afghan Air Force accounted for 114 civilian casualties (29 deaths and 85 injured) while international military force airstrikes caused 85 civilian casualties (54 deaths and 31 injured). UNAMA attributed 33 civilian casualties (12 deaths and 21 injured) from air strikes carried out by Pro-Government Forces, where UNAMA could not confirm the responsible party." (UNAMA, July 2017, pp. 6-7)

"During the first six months of 2017, armed conflict killed and injured an increasing number of civilian adult women, reversing the decline in women casualties documented by UNAMA in 2016. UNAMA documented 636 women casualties (174 deaths and 462 injured), a 23 per cent increase compared to the same period in 2016. Women comprised 12 per cent of conflict-related civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 11)

"Child casualties remained at high levels during the first six months of 2017, with a notable increase in child deaths. UNAMA documented 1,577 child casualties (436 deaths and 1,141 injured) during the first six months of 2017, a one percent increase in child casualties compared to the first half of 2016 - a nine percent increase in child deaths and a four per cent increase in injured children. Children accounted for 30 per cent of all civilian casualties." (UNAMA, July 2017, p. 13)

"On 28 April, the Taliban announced the launch of their annual spring offensive, "Operation Mansouri". Their statement in 2017 described a two-track approach involving military and political objectives, including advice to minimize civilian casualties and to focus on targeting foreign forces in Afghanistan and their Afghan partners. However, there has not been any significant improvement in civilian casualty statistics. On the day of the announcement, the Taliban captured the strategically important Zaybak district in Badakhshan Province, which borders Pakistan. It was retaken several weeks later by Afghan security forces. During the reporting period, the Taliban also temporarily captured Sangin district in Helmand Province, Qal'ah-i Zal district in Kunduz Province and Khwajah Baha' al-Din district in Takhar Province." (UN General Assembly, 15 June 2017, p. 4)¹⁶

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Ten onrechte heeft: de verwerende partij geconcludeerd dat verzoeker niet de waarheid zou hebben verteld omtrent zijn recente herkomst.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk ten onrechte dat de verwerende partij geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.

Het tweede middel is gegrond."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle

relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij bedreigd werd door leden van de taliban in het algemeen en door Q. M. M. in het bijzonder vanwege zijn werk als ontmijner en als bewaker van konvooien, nu hij er niet in geslaagd is eenduidige verklaringen af te leggen over de dreigtelefoontjes, hij ook niet consistent was in zijn toelichtingen over de huisbezoeken aan zijn ouderlijke woning, er zwaar betwijfeld moet worden dat de taliban hem en zijn collega's werkelijk persoonlijk viseerden tijdens het bewaken van de konvooien, en hij onaannemelijk lang gewacht heeft om zijn land te verlaten, omdat (ii) er geen redenen zijn om hem omwille van zijn profiel als ontmijner en als bewaker van konvooien *an sich* de vluchtelingenstatus toe te kennen, omdat (iii) het voorval waarbij hij volleybalmateriaal aanvaardde en de reactie van Q. M. M. die hem daarom sloeg niet dermate ernstig is om te spreken over vervolging in het kader van het Verdrag van Genève, en omdat (iv) de door hem neergelegde documenten de voorgaande conclusies niet kunnen wijzigen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om eenduidige verklaringen af te leggen over de dreigtelefoontjes en meer bepaald over welke persoon hem precies opbelde. In de bestreden beslissing licht de commissaris-generaal dit als volgt toe:

“U verklaarde met name tijdens het tweede gehoor op het CGVS dat het eerste telefoontje afkomstig was van een leerling van Q. M. M. (...), door te stellen: “De eerste keer was het een student/lid van Q. M. (...) en de tweede keer was hij het zelf” (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 7). Tijdens het derde gehoor op het CGVS stelde u echter expliciet dat u twee keer werd opgebeld door Q. M. M. (...) zelf (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 5). Pas toen u erop gewezen werd dat u voordien had verklaard dat het eerste telefoontje van een student of een lid van M. M. (...) was gekomen, antwoordde u dat u in werkelijkheid de eerste keer door de student was opgebeld die u vervolgens had doorverbonden met Q. M. M. (...) (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 5). Mocht dit werkelijk zo zijn geweest, kan men zich afvragen waarom u dan niet vanaf de eerste keer verteld had dat u telkens Q. M. M. (...) aan de lijn kreeg, al dan niet na doorverbinding door een derde. Aangezien Q. M. M. (...) klaarblijkelijk een belangrijk figuur is binnen de taliban (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 5), kan men er toch vanuit gaan dat een telefonische bedreiging van M. (...) zelf ernstiger was dan van zijn volgelingen en dat u derhalve de nodige aandacht schonk aan wie u nu precies aan de lijn kreeg. De ongerijmdheid tussen uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot wie u precies belde blijft overeind en werpt een eerste schaduw op de betrouwbaarheid van uw verklaringen.”

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat de verschoningsgrond die hij had opgeworpen, met name dat hij in werkelijkheid de eerste keer opgebeld werd door een student die hem vervolgens doorverbond met Q. M. M., ten onrechte wordt afgewezen. Hij licht evenwel niet toe waarom hij meent dat de commissaris-generaal hierover ten onrechte oordeelt dat indien dit werkelijk zo zou geweest zijn, men zich kan afvragen waarom verzoeker dan niet vanaf de eerste keer verteld had dat hij telkens Q. M. M. aan de lijn kreeg, al dan niet na doorverbinding door een derde. Aangezien Q. M. M. klaarblijkelijk een belangrijk figuur is binnen de taliban, kan men er immers van uitgaan dat een telefonische bedreiging van Q. M. M. zelf ernstiger was dan een telefonische bedreiging van zijn volgelingen en dat verzoeker dan ook de nodige aandacht zou schenken aan wie hij nu precies aan de lijn kreeg. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door louter zijn verklaringen te herhalen, slaagt verzoeker daar niet in.

Bovendien stelt de Raad, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoeker ook niet consistent was in zijn toelichtingen over de huisbezoeken aan zijn ouderlijke woning. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde u namelijk expliciet dat talibanleden drie keer waren langsgesproken bij u thuis (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 4). U zei hierover met name: “Ze zijn drie keer langsgesproken” en u legde verder uit dat ze twee keer in 1391 kwamen en een keer in 1393 (ibidem). Toen u nog eens expliciet gevraagd werd of de taliban dan drie keer in totaal waren langsgesproken, luidde uw antwoord opnieuw: “Twee keer telefonisch bedreigd en drie keer thuis langsgesproken” (ibidem). Toen u echter op het derde gehoor bij het CGVS nog eens werd gevraagd hoeveel keer Q. M. M. (...) bij u is langsgesproken, antwoordde u zonder aarzelen, “twee keer” (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 7). Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat u in het vorige gehoor over drie huisbezoeken had gesproken, repliceerde u: “Nee, ik had toen 1393 verteld en niet drie keer. Hij is in 1390 langs geweest en ook in het jaar 1393. Misschien hebben ze dat fout genoteerd” (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 7). Hierbij valt eerst en vooral op dat u in deze laatste repliek het eerste huisbezoek vroeger situeert, namelijk in 1390, dan dat u in het gehoor ervoor had gedaan, toen u over twee huisbezoeken in 1391 sprak, namelijk op het moment dat u uw job als ontmijsner reeds had verlaten (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 4 en p. 8). Het is bovendien ook weinig aannemelijk dat er sprake zou geweest zijn van een foute notering zoals u suggereerde, aangezien u – zoals eerder aangehaald – in het tweede interview meermaals en uitdrukkelijk aangaf en bevestigde dat het om drie keren ging. Dat u vervolgens, in het derde interview, vasthield aan uw stelling dat M. (...) en de zijnen slechts twee keer langskwamen, kan deze ongerijmdheid niet opheffen. Aangezien de huisbezoeken van de taliban – samen met de telefonische bedreigingen – dé reden zijn waarom u besloot om niet meer naar uw huis terug te keren, kan men overigens van u verwachten dat u duidelijk voor ogen heeft hoe vaak zij uiteindelijk naar uw huis kwamen. Kortom, uw verklaringen over de huisbezoeken bevatten verdere ongerijmdheden die nog meer afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de taliban en Q. M. M. (...).”

Verzoeker wijst er in het eerste middel op dat hij bij het gehoor op 15 december 2017 ontkende dat hij tijdens het eerdere gehoor verkeerdelijk gezegd zou hebben dat Q. M. M. drie keer zijn huis zou hebben bezocht. Het hoeft evenwel geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Waar verzoeker nog laat gelden dat dit niet van aard is om te stellen dat zijn gehele verklaringen gebaseerd zouden zijn op onwaarheid, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

“Bovendien moet al evenzeer zwaar betwijfeld worden dat de taliban u en uw collega’s werkelijk persoonlijk viseerden tijdens het bewaken van de konvoien zoals u beweerde. U verklaarde hierover aanvankelijk op de DVZ “Ik nam deel aan het vuurgevecht. Daarna stond ik bekend bij de taliban omdat ik had deelgenomen aan het vuurgevecht” (DVZ-Vragenlijst, 3.5). U herhaalde het feit dat u en uw collega’s door de taliban geïdentificeerd en specifiek geïdentificeerd werden ook verschillende keren tijdens uw gehoren (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, pp. 2-3: “Ja dat klopt, toen werden we geïdentificeerd” (...) “Door dat gevecht werden we herkend” en 15 december 2017, p. 3: “De taliban wisten wie wij waren, zij hadden ons tijdens het gevecht herkend”). De taliban zouden het jullie met name kwalijk hebben genomen dat jullie hen bij het gevecht in mei 2013 achternagingen. Jullie namen en identiteit zouden dan mogelijk verder zijn onthuld aan de taliban door de collega’s die bij dat gevecht werden ontvoerd. Verderop in het derde interview maakte u echter duidelijk dat – zelfs al werden de konvoien

tussen de derde maand (toen het gevecht met de tanker plaatsvond) en de vijfde maand (toen u geraakt werd) regelmatig aangevallen, u niet kon merken dat de taliban tijdens die gevechten u en uw collega's er specifiek uitpikten (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 8). Toen u nog eens gevraagd werd of het ook zou kunnen dat het ook een toevalstreffer was dat u geraakt werd in het gevecht in de vijfde maand, antwoordde u dat het in het begin inderdaad niet zo duidelijk was dat u persoonlijk geïsoleerd werd (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 8). Dit zou pas duidelijk zijn geworden voor u op het moment dat M. M. (...) en de andere talibanleden uw moeder hadden verweten dat u dit soort werk deed tijdens hun bezoek aan uw ouderlijke huis (ibidem). Zoals hierboven aangetoond moeten ernstige reserves worden geuit bij de geloofwaardigheid van die bezoeken. U bracht verder geen overige objectieve elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u en uw collega's tijdens de gevechten specifiek geïsoleerd werden door de taliban. Het feit dat de taliban u persoonlijk geïsoleerden toen u de functie van bewaker uitoefende, blijkt dan ook niet meer dan een blote bewering te zijn." Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemeend wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarbij komt dat verzoeker onaannemelijk lang gewacht heeft om zijn land te verlaten:

"Uw werkcontract was afgelopen omstreeks april 2014. Vervolgens zou u zijn te weten gekomen dat M. (...) alweer was langs gekomen bij uw ouderlijke huis en dook u veiligheidshalve onder bij uw oom (o.a. CGVS Gehoorverslag 15 december 2017, p. 4). Uw oom woonde echter in hetzelfde dorp waar u woonde, op enkele minuten van uw eigen huis (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 10). Mocht u werkelijk voor uw leven hebben gevreesd, zou men van u verwachten dat u de wachttijd in het huis van uw oom, gelegen in het actieggebied van talibanvoorman M. (...), zo kort mogelijk hield. U legde weliswaar uit dat u niet eerder vluchtte aangezien u in die periode nog steeds last had van uw voet en hiervan diende te revalideren (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, p. 4). U vertelde hierover met name: "Omdat ik gewond was en ik niet kon stappen en ik kon zelfs mijn voet niet op de grond zetten de kogel was vlakbij mijn bot gekomen, ik was gewond ik bleef daar zo lang tot ik genezen was en mij beter voelde en een oplossing gevonden om daar weg te kunnen" (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, p. 4). Het is echter zo dat uw verwonding al dateerde van 1 augustus 2013. Tussen uw oorspronkelijke verwonding en uw vertrek in september 2015 zitten dus meer dan twee jaar, wat toch bijzonder lang is. Deze lange revalidatietijd is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat men bij uw ontslag uit het ziekenhuis slechts anderhalve maand ziekteverlof voorschreef (zie inventaris documenten). U haalde in uw tweede interview weliswaar aan dat u na die anderhalve maand nog eens bent teruggekeerd naar het ziekenhuis, waar ze u nieuw ziekteverlof zouden hebben voorgeschreven (CGVS Gehoorverslag 14 juli 2017, p. 5) maar daar legt u dan weer niet het minste bewijs van voor, in tegenstelling tot de eerste prognose van anderhalve maand, waar u wel een document voor voorlegt. U ondersteunt uw bewering met andere woorden alvast niet met documenten. Bovendien is het zo dat u vanaf omstreeks december 2013, toen u nog op de basis verbleef, ook al lichte opdrachten uitvoerde, zoals bewakingsopdrachten van een paar uren per dag (CGVS Gehoorverslag, 15 december 2017, p. 9). Het is maar weinig aannemelijk dat u enerzijds bewakingsopdrachten van een paar uren uitvoerde, en dat u anderzijds uw voet zelfs niet op de grond kon zetten (CGVS Gehoorverslag, 14 juli 2017, p. 5). Deze onaannemelijk lange wachttijd tot aan uw vertrek in het huis van uw oom doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker herhaalt in het eerste middel dat hij tijdens het gehoor verklaarde dat hij gewond was en niet kon stappen en dat hij wachtte totdat hij zou genezen. Het louter herhalen van zijn verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221 en RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door louter te herhalen dat hij zo lang gewacht heeft om zijn land te verlaten om zijn voet te laten genezen, zonder in te gaan op de concrete motieven hieromtrent in de bestreden beslissing, met name dat een periode van twee jaar tussen de oorspronkelijke verwonding en het vertrek bijzonder lang is en moeilijk in overeenstemming te brengen is met het feit dat bij het ontslag uit het ziekenhuis slechts anderhalve maand ziekteverlof werd voorgeschreven, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te ontcrachten of te weerleggen. Bovendien stemt verzoekers verklaring dat hij zijn voet zelfs niet op de grond kon zetten niet overeen met zijn latere verklaring dat hij een vijftal maanden na zijn verwonding (vanaf omstreeks december 2013) reeds bewakingsopdrachten van een paar uur uitvoerde (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 15 december 2017, p. 9). Aldus slaagt verzoeker er ook niet in de voorgaande motivering te ontcrachten of te weerleggen.

Gelet op de hierboven vastgestelde ongerijmdheden in verzoekers asielrelaas, de vaststelling dat verzoeker geen objectieve elementen aanbracht waaruit zou kunnen blijken dat hij en zijn collega's tijdens de gevechten met de taliban specifiek gevisieerd werden, en gezien de onaannemelijk lange wachttijd voorafgaand aan verzoekers vlucht uit Afghanistan, hecht ook de Raad geen geloof aan verzoekers verklaringen dat hij bedreigd werd door leden van de taliban in het algemeen en door Q. M. M. in het bijzonder vanwege zijn werk als ontmijner en als bewaker van konvoien.

Voorts zijn er geen redenen om verzoeker omwille van zijn profiel als ontmijner en als bewaker van konvoien *an sich* de vluchtelingenstatus toe te kennen. Ook de Raad ziet namelijk geen reden waarom verzoeker louter als gevolg van deze carrières een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. Hoewel ontmijners of personen die voor de overheid of met buitenlanders werkten volgens UNHCR in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, overweegt UNHCR daarbij tevens in het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 dat personen die voor de overheid werken mogelijks nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de individuele omstandigheden van het geval. Aldus volstaat het niet om louter deze carrière alleen in te roepen om de ingeroepen vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat verzoeker persoonlijk wordt of zal worden gevisieerd. Dat is *in casu* echter niet het geval. Verzoeker is er omwille van bovenstaande redenen immers niet in geslaagd te overtuigen dat hij in zijn land van herkomst omwille van zijn werk als ontmijner en als bewaker van konvoien persoonlijk werd gevisieerd. Bijgevolg maakt verzoeker *in casu* niet aannemelijk dat hij omwille van zijn werk nood heeft aan internationale bescherming.

Ten slotte betwist verzoeker niet dat het voorval waarbij Q. M. M. hem sloeg omdat hij volleybalmateriaal aanvaardde op zich onvoldoende zwaarwichtig is en dus niet dermate ernstig om te spreken over vervolging in het kader van het Verdrag van Genève. Dit motief van de bestreden beslissing is pertinent en wordt, daar het door verzoeker niet betwist wordt, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 23, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

"Uw taskara bevat slechts persoonsgegevens en werpt geen nieuw licht op de vervolgingsfeiten. Het voorgelegde tewerkstellingsdocument van het ontmijningsbedrijf ATC, de bankkaart die u ontving toen u begon te werken bij de politie en een aantal rekeninguittreksels van uw bank ondersteunen de bewering dat u eerst werkte als ontmijner en vervolgens als bewaker van konvoien, maar dat stond hier niet ter discussie. Uit de verschillende voorgelegde medische documenten (ontslagbrief ziekenhuis, attest van hospitalisatie, twee geneesmiddelenvoorschriften en twee in België opgestelde attesten in verband met uw voet) blijkt dat u wel degelijk verwond werd aan uw voet, maar zij bevatten geen elementen die bovenstaande appreciatie zouden kunnen wijzigen, zo bevatten zij bijvoorbeeld geen precieze beschrijving van de omstandigheden waarin u verwond werd en geven zij geen uitsluitel over de periode van revalidatie die vervolgens nodig was. Uit de beschreven bevestiging van de commandant blijkt dat u inderdaad op 1 augustus 2013 (oftewel de tiende van de vijfde maand 1392 volgens de Afghaanse kalender) geraakt werd door vijandelijk vuur, maar er kan allermintst worden uit opgemaakt of u in dat gevecht al dan niet persoonlijk werd gevisieerd; dit document kan bijgevolg evenmin de bovenstaande conclusies ombuigen. Zij nog opgemerkt dat voor de voorgelegde Afghaanse documenten geldt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt dat in Afghanistan op grote schaal wordt gefraudeerd en dat tegen betaling documenten worden afgeleverd, waardoor de bewijswaarde van deze stukken hoe dan ook uiterst relatief is."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden toegestaan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het

conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het dorp Khowja, district Paghman, provincie Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de in het tweede middel aangehaalde citaten uit algemene rapporten waarnaar verzoeker verwijst, blijkt niet dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze citaten blijkt weliswaar een stijging van het geweld in Afghanistan, wat in de bestreden beslissing ook wordt erkend, doch er blijkt niet uit dat er zich in de provincie Kabul, en meer specifiek in verzoekers dorp Khowja in het district Paghman, met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, of dat er gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoeker in het tweede middel nog laat gelden dat de commissaris-generaal ten onrechte geconcludeerd heeft dat hij niet de waarheid zou hebben verteld over zijn recente herkomst, wordt er op gewezen dat een dergelijke conclusie nergens in de bestreden beslissing kan worden teruggevonden. Het tweede middel lijkt in die mate niet gericht te zijn tegen de bestreden beslissing en kan dan ook niet tot een vernietiging, dan wel een hervorming van deze beslissing leiden.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.8. Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achtien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN